

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 514

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 mai 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 13 din 14 ianuarie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) teza întâi cu referire la sintagma „conflictele de muncă și de asigurări sociale” din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011	2–4	528.	— Hotărâre pentru rectificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 415/2010 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică „Autostrada București—Constanța, tronsonul 6, Cernavodă—Constanța” 7–8
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
520. — Hotărâre privind suplimentarea pe anul 2021 a sumei prevăzute ca justă despăgubire, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 175/2012 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Centura municipiului Rădăuți”, precum și pentru modificarea și completarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 175/2012	5–6	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
521. — Hotărâre privind trecerea unor construcții aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și concesiunea Societății Naționale „Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia” — S.A., din domeniul public în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, precum și privind actualizarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului	6–7	351.	— Ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii privind măsuri pentru punerea în aplicare a Deciziei (UE) 2018/1.614 a Comisiei din 25 octombrie 2018 de stabilire a specificațiilor pentru registrele vehiculelor menționate la articolul 47 din Directiva (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului și de modificare și abrogare a Deciziei 2007/756/CE a Comisiei..... 8–9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. 17 din 17 martie 2021 (Complețul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	10–15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 13

din 14 ianuarie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) teza întâi cu referire la sintagma „conflictele de muncă și de asigurări sociale” din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazi.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 493 alin. (5)—(7) din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, excepție ridicată de Alexandrina Cioroiu, Adriana Hurtoi, Vasilica Violeta Lepădatu, Vasile Necula, Maria Rădulescu, Doinița Roșca, Vasile Sovăială și Zeinedin Ghiulendar în Dosarul nr. 5.713/118/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.554D/2018.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorii excepției, domnul avocat Rareș Matei, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului autorilor excepției care susține că textele de lege criticate aduc atingere art. 11 alin. (1) și (2), art. 16, art. 20, art. 21 alin. (1) și (3), art. 53 și art. 148 alin. (2) din Constituție. Acesta arată, în esență, că dosarele care au ca obiect conflicte de muncă și de asigurări sociale sunt dosare de o complexitate mare în care ar trebui asigurat accesul părților inclusiv la calea de atac a recursului. Inexistența căii de atac a recursului conduce la discriminarea autorilor care nu au dreptul să exercite o cale superioară de atac. Se încalcă accesul autorilor la justiție, acces garantat prin Constituție și prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Sunt aplicabile, de asemenea, considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017.

4. Depune concluzii scrise și jurisprudență considerată relevantă.

5. Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele criticate sunt norme de procedură ce țin de opțiunea legiuitorului, iar pentru conflictele de muncă și de asigurări sociale nu este obligatorie parcurgerea tuturor gradelor de jurisdicție. Nu sunt aplicabile considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 369 din 30 mai 2017, deoarece textele de lege criticate stabilesc calea de atac după criteriul materiei, iar nu după un anumit prag valoric așa cum s-a reținut în respectiva decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 19 septembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 5.713/118/2015/a1, **Înalta Curte de Casație și**

Justiție — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 493 alin. (5)—(7) din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011. Excepția a fost ridicată de Alexandrina Cioroiu, Adriana Hurtoi, Vasilica Violeta Lepădatu, Vasile Necula, Maria Rădulescu, Doinița Roșca, Vasile Șovăială și Zeinedin Ghiulendar într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva hotărârii prin care s-a respins ca nefondat apelul declarat de autorii excepției ca urmare a respingerii cererii lor de reîncadrare retroactivă într-o grupă de muncă pentru perioadele expres menționate în acțiune.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorii fac referire la doctrină, precum și la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în ceea ce privește art. 6 privind dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. În acest sens sunt invocate considerentele reținute în hotărârile pronunțate în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit al Marii Britanii* din 21 februarie 1975, *Airey împotriva Irlandei* din 9 octombrie 1979, *Ashingdane împotriva Regatului Unit al Marii Britanii* din 28 mai 1985, *Kemp și alții împotriva Luxemburgului* din 24 aprilie 2008, *Cantoni împotriva Franței* din 15 noiembrie 1996, *Lawless împotriva Irlandei* din 1 iulie 1961, *Lungoci împotriva României* din 26 ianuarie 2006, *Ruiz-Mateos împotriva Spaniei* din 26 iunie 1993 și *Miu împotriva României* din 6 noiembrie 2012. Astfel, din jurisprudența anterior menționată autorii rețin că art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale reglementează nu numai condițiile necesare desfășurării unui proces echitabil, ci și dreptul de a accede la un astfel de proces, precum și importanța exercitării unui astfel de drept; dreptul de acces la instanță trebuie privit prin raportare la locul prioritar pe care îl deține într-o societate democratică dreptul la un proces echitabil; obligațiile rezultând din Convenție, respectiv obligația de a asigura acces la justiție, cer măsuri pozitive din partea statului; dreptul de acces la un tribunal nu este absolut, ci poate suferi limitări, care însă nu îi pot afecta esența și sunt conforme numai în cazul în care urmăresc un scop legitim și există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. Autorii fac referire și la Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că sintagma „*precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv*”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, este neconstituțională.

8. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă**, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare au fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele depuse la dosar, concluziile apărătorului autorilor excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, așa cum a fost reținut în încheierea de sesizare, îl constituie prevederile art. 493 alin. (5)—(7) din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011. Curtea observă însă că autorii excepției au ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 483 alin. (2) teza a treia din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011. În realitate, din examinarea textelor supuse controlului, Curtea reține că obiectul acesteia îl constituie prevederile art. 483 alin. (2) teza întâi cu referire la sintagma „conflictele de muncă și de asigurări sociale” din Codul de procedură civilă și ale art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011, având următorul conținut:

— Art. 483 alin. (2) teza întâi din Codul de procedură civilă: *„Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în [...] conflictele de muncă și de asigurări sociale[...]”*;

— Art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011: *„Hotărârile instanței de fond sunt supuse numai apelului.”*

13. În opinia autorilor excepției, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, art. 11 alin. (1) și (2) — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 — *Tratatele internaționale privind drepturile omului*, art. 21 alin. (1) și (3) — *Accesul liber la justiție*, art. 31 alin. (1) și (2) — *Dreptul la informație*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și art. 148 alin. (2) — *Integrarea în Uniunea Europeană*. Sunt încălcate, de asemenea, art. 6 paragraful 1 privind dreptul la un proces echitabil, art. 13 — *Dreptul la un recurs efectiv*, art. 14 — *Interzicerea discriminării*, art. 17 — *Interzicerea abuzului de drept*, art. 18 — *Limitarea folosirii restrângerii drepturilor din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale*. Totodată, se aduce atingere și dispozițiilor art. 8 privind dreptul la satisfacție efectivă din partea instanțelor naționale, ale art. 10 referitor la accesul egal la un tribunal independent și imparțial și ale art. 30 referitor la interpretarea Declarației din Declarația Universală a Drepturilor Omului. Sunt încălcate și dispozițiile art. 47 — *Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil* din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că dispozițiile art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019, așa cum prevede art. XVIII alin. (1) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 89 din 12 februarie 2013, modificat de art. I alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 95/2016 pentru prorogarea unor termene, precum și pentru instituirea unor măsuri necesare pregătirii punerii în aplicare a unor dispoziții din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1009 din 15 decembrie 2016.

15. Curtea constată că procesul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate a început în anul 2015, astfel că în cauză sunt aplicabile dispozițiile art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, iar nu cele ale art. 483 alin. (2) teza întâi cu referire la sintagma „conflictele de muncă și de asigurări sociale” din Codul de procedură civilă care, așa cum s-a arătat la paragraful anterior, se aplică proceselor pornite începând cu data de 1 ianuarie 2019.

16. Având în vedere dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora Curtea decide asupra excepțiilor privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, precum și faptul că dispozițiile art. 483 alin. (2) teza întâi cu referire la sintagma „conflictele de muncă și de asigurări sociale” din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile în cauza în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, aceasta urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

17. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 din Legea nr. 62/2011, Curtea constată că acestea reglementează o normă de procedură, legiuitorul consacrând în mod expres în materia cererilor referitoare la soluționarea conflictelor individuale de muncă dublul grad de jurisdicție. Practic, întrucât apelul este o cale devolutivă de atac, persoana beneficiază de o examinare în fond a cauzei sale atât în fața tribunalului, cât și a curții de apel. În sistemul actualului Cod de procedură civilă, recursul este o cale de atac extraordinară, nedevelopativă, exercitându-se doar pentru motivele expres și limitativ prevăzute de lege, astfel încât pe calea recursului se realizează exclusiv o analiză a legalității hotărârii atacate. În acest context, legiuitorul a prevăzut ca anumite hotărâri, pronunțate în anumite materii, cum este aceea a cererilor referitoare la soluționarea conflictelor individuale de muncă, să nu fie supuse recursului.

18. Referitor la încălcarea art. 16 din Constituție prin raportare la art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale prin prisma art. 11 alin. (1) și (2) și art. 20 din Constituție, Curtea observă că rațiunea instituirii unei singure căi de atac în materia conflictelor individuale de muncă are în vedere specificul și implicațiile lor sociale, precum și faptul că acestea se judecă după o procedură caracterizată prin celeritate. De aceea, legiuitorul a reglementat două grade de jurisdicție, respectiv o singură cale de atac — apelul. Nicio dispoziție constituțională și nicio reglementare internațională nu stabilesc numărul căilor de atac, reglementarea acestora intrând în competența legiuitorului național. Stabilirea unor reguli diferențiate, ținând seama de specificul unor litigii sau chiar de situația particulară în care se află persoanele implicate, nu are semnificația instituirii unor privilegii ori discriminări (a se vedea Decizia nr. 703 din 11 septembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 720 din 24 octombrie 2007, și Decizia nr. 711 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 166 din 7 martie 2017, paragraful 18).

19. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție prin raportare la art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 paragraful 1 și art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și la art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, Curtea constată că nici aceasta nu poate fi reținută.

20. Cu privire la art. 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, prin Decizia nr. 46 din 31 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 30 mai 2017, paragraful 38, Curtea Constituțională a observat că în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, spre exemplu în Hotărârea din 22 decembrie 2010, pronunțată în cauza C-279/09 — *DEB Deutsche Energiehandels und Beratungsgesellschaft mbH împotriva Bundesrepublik Deutschland*, paragraful 35, s-au statuat următoarele: în măsura în care Carta conține drepturi ce corespund celor garantate prin Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit art. 52 alin. (3) din acest act, înțelesul și întinderea lor sunt aceleași precum cele prevăzute de Convenție și, în special, prin jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului. Așadar, în ceea ce privește conținutul dreptului la o cale de atac efectivă și la un proces echitabil prevăzut de art. 47 din Carta, Curtea de la Luxemburg a reținut prin Hotărârea din 26 februarie 2013, pronunțată în Cauza C-311/11 — *Stefano Melloni împotriva Ministerio Fiscal*, paragraful 50, că acesta

corespunde conținutului pe care jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului îl recunoaște drepturilor garantate de art. 6 paragrafele 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (a se vedea hotărârile Curții Europene a Drepturilor Omului pronunțate în cauzele *Medenica împotriva Elveției* din 14 iunie 2001, paragrafele 56—59, *Sejdovic împotriva Italiei* din 1 martie 2006 paragrafele 84, 86 și 98, și *Haralampiev împotriva Bulgariei* din 24 aprilie 2012, paragrafele 32 și 33).

21. Curtea reține că reglementările internaționale în materie nu impun accesul la totalitatea gradelor de jurisdicție sau la toate căile de atac prevăzute de legislațiile naționale, art. 13 din Convenție consacrand numai dreptul persoanei la un recurs efectiv în fața unei instanțe naționale, deci posibilitatea de a accede la un grad de jurisdicție (a se vedea Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 26 octombrie 2000, pronunțată în *Cauza Kudła împotriva Poloniei*, paragraful 157).

22. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că principiul triplului grad de jurisdicție nu este un principiu constituțional care să impună legiuitorului garantarea accesului persoanelor la trei grade de jurisdicție. Legea fundamentală nu consacră numărul gradelor de jurisdicție ale unui proces, iar, potrivit art. 126 alin. (2) coroborat cu art. 129 din aceasta, stabilirea căilor de atac este de competența exclusivă a legiuitorului (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 25 din 3 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 215 din 31 martie 2015, paragraful 15).

23. Totodată, Curtea a mai statuat că accesul liber la justiție nu are semnificația accesului la toate structurile judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege. Accesul liber la justiție implică prin natura sa o reglementare din partea statului și poate fi supus unor limitări, atât timp cât nu este atinsă substanța dreptului, în acest sens statuând și Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa, de exemplu prin Hotărârea din 26 ianuarie 2006, pronunțată în *Cauza Lungoci împotriva României*, paragraful 36, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 588 din 7 iulie 2006. Mai mult, nicio dispoziție cuprinsă în Legea fundamentală nu instituie obligația legiuitorului de a garanta parcurgerea în fiecare cauză a tuturor gradelor de jurisdicție, ci, dimpotrivă, potrivit art. 129 din Constituție, căile de atac pot fi exercitate în condițiile legii. Legea fundamentală nu cuprinde dispoziții referitoare la obligativitatea existenței tuturor căilor de atac, ci reglementează accesul

general neîngrădit la justiție al tuturor persoanelor pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor lor legitime, precum și dreptul tuturor părților interesate de a exercita căile de atac prevăzute de lege (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 292 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial României, Partea I, nr. 635 din 3 august 2017, paragraful 21).

24. Aplicând considerentele anterior menționate, Curtea constată că autorii excepției au avut acces la judecarea cauzei în primă instanță și în apel care, potrivit art. 476 alin. (1) din Codul de procedură civilă, provoacă o nouă judecată asupra fondului, astfel încât nu se poate reține încălcarea dreptului lor de acces la justiție și a dreptului la un proces echitabil.

25. Cu privire la încălcarea celorlalte dispoziții constituționale și convenționale invocate, Curtea observă că excepția de neconstituționalitate este nemotivată, deoarece autorul nu indică motivele pentru care acestea ar fi încălcate, iar din compararea cu textele de lege supuse controlului nu se poate reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate. Astfel, Curtea nu va analiza pe fond o astfel de critică, potrivit celor reținute prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012.

26. În final, Curtea reține că în prezenta cauză nu sunt aplicabile cele reținute prin Decizia nr. 369 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 20 iulie 2017, prin care s-a constatat că sintagma „precum și în alte cereri evaluabile în bani în valoare de până la 1.000.000 lei inclusiv”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013, este neconstituțională. Curtea constată că admiterea excepției cu acel prilej a avut ca temei încălcarea art. 16 alin. (1) din Constituție întrucât legiuitorul a stabilit un prag valoric prin care nu a asigurat o protecție egală a drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor, creând discriminări între cetățeni — în ceea ce privește dreptul de a formula o cale de atac — în funcție de valoarea cererii adresate instanței judecătorești. Este vorba de o discriminare pe criteriul valorii cererii în cadrul aceleiași categorii de persoane care au formulat cereri evaluabile în bani. Or, Curtea reține că aceste considerente nu sunt aplicabile în cauza de față unde criteriul folosit este cel al materiei, care poate fi stabilit de legiuitor potrivit opțiunii sale, fără a se putea pune semnul egalității între persoane care au litigii din materii diferite.

27. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 483 alin. (2) teza întâi cu referire la sintagma „conflictele de muncă și de asigurări sociale” din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Alexandrina Cioroiu, Adriana Hurtoi, Vasilica Violeta Lepădatu, Vasile Necula, Maria Rădulescu, Doinița Roșca, Vasile Șovăială și Zeinedin Ghiulendar în Dosarul nr. 5.713/118/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți, în același dosar, al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 214 din Legea dialogului social nr. 62/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 ianuarie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent
Cristina Cătălina Turcu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind suplimentarea pe anul 2021 a sumei prevăzute ca justă despăgubire, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 175/2012 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Centura municipiului Rădăuți”, precum și pentru modificarea și completarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 175/2012

Având în vedere Sentința civilă nr. 522 din 16.07.2020 emisă de către Tribunalul Suceava, rămasă definitivă potrivit Deciziei civile nr. 74 din 21.01.2021 emise de Curtea de Apel Suceava,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, precum și al art. 8 alin. (3) și art. 9 alin. (8) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Se aprobă suplimentarea pe anul 2021 a sumei prevăzute ca justă despăgubire, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 175/2012 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Centura municipiului Rădăuți”, cu suma totală de 50,2 mii lei, care se alocă de la bugetul de stat, prin bugetul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, în conformitate cu Legea bugetului de stat pe anul 2021 nr. 15/2021, la capitolul 84.01 „Transporturi”, subcapitolul 03 „Transport rutier”, titlul 58 „Proiecte cu finanțare din fonduri externe nerambursabile aferente cadrului financiar 2014—2020”, articolul 58.01 „Programe din Fondul European de Dezvoltare Regională (FEDR)”.

Art. II. — Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 175/2012 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Centura municipiului Rădăuți”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 194 din 26 martie 2012, se modifică și se completează după cum urmează:

1. **După numărul curent 31 se introduce un nou număr curent, numărul curent 311, și după numărul curent 32 se**

introduce un nou număr curent, numărul curent 321, conform anexei la prezenta hotărâre.

2. **Numeralele curente 31 și 32 se modifică în sensul actualizării datelor de identificare, conform anexei la prezenta hotărâre.**

Art. III. — Sumele individuale prevăzute la art. I se virează de către Ministerul Transporturilor și Infrastructurii într-un cont de trezorerie deschis pe numele Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., în termen de cel mult 30 de zile de la data aprobării cererii de deschidere de credite, conform prevederilor art. 4 alin. (8) din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 53/2011, cu completările ulterioare, la dispoziția proprietarilor/deținătorilor de imobile proprietate privată care fac parte din coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică de interes național, prevăzuți la art. II pct. 1, în vederea efectuării plății despăgubirilor în cadrul procedurilor de expropriere, în condițiile legii.

Art. IV. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de realitatea datelor din anexa la prezenta hotărâre, de corectitudinea datelor înscrise în documentele care au stat la baza stabilirii acestora, precum și de modul de utilizare, în conformitate cu prevederile legale, a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Ilie-Dan Barna

Ministrul transporturilor și infrastructurii,

Cătălin Drulă

Ministrul finanțelor,

Alexandru Nazare

LISTA

cuprinzând imobilele proprietate privată care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Centura municipiului Rădăuți”, situate pe raza localităților Rădăuți, Volovăț, Horodnic de Jos și Horodnic de Sus din județul Suceava, proprietarii sau deținătorii acestora, precum și sumele individuale aferente despăgubirilor

Nr. crt.	Nr. crt. din Hotărârea Guvernului nr. 175/2012	Unitatea administrativ-teritorială	Numele și prenumele proprietarului/deținătorului terenului	Tarla/Parcelă	Categoria de folosință	Numărul cadastral/numărul topo	Nr. C.F.	Suprafața de expropriat (mp)	Valoarea de despăgubire a terenului, conform Legii nr. 255/2010 (lei)
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	31	Rădăuți	Ciobaca Georgeta, Botezatu Rodica și Constantin, Botezat Cristina Maria	Jalcău	extravilan	AFN	5288/1, 5284/3	1.887,2	16.594,17
2	311	Rădăuți	Macovei Gheorghe	Jalcău	intravilan	5291/1, 5291/2, 5291/3,	36314	1.045	30.230
3	32	Rădăuți	Ciobaca Georgeta	Jalcău	extravilan	AFN	5288/1	941,54	9.216,38
4	32 ¹	Rădăuți	Macovei Gheorghe	Jalcău	intravilan	5291/4	36313	687	19.874

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind trecerea unor construcții aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și concesiunea Societății Naționale „Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia” — S.A. din domeniul public în domeniul privat al statului, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, precum și privind actualizarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 288 alin. (1) și art. 361 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 112/2000 pentru reglementarea procesului de scoatere din funcțiune, casare și valorificare a activelor corporale care alcătuiesc domeniul public al statului și al unităților administrativ-teritoriale, aprobată prin Legea nr. 246/2001,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea din domeniul public în domeniul privat al statului a unor construcții aflate în administrarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii și concesiunea Societății Naționale „Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia” — S.A., având datele de identificare prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Trecerea în domeniul privat al statului a construcțiilor prevăzute la art. 1 se face în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării, în condițiile legii.

Art. 3. — (1) Ministerul Transporturilor și Infrastructurii își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică și, împreună cu Ministerul Finanțelor, va opera modificarea anexei nr. 16 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Contractul de concesiune încheiat între Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, în calitate de autoritate concedentă, și Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia” — S.A., în calitate de concesionar, va fi modificat/actualizat în mod corespunzător, conform prevederilor legale în vigoare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Ilie-Dan Barna
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Cătălin Drulă
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

București, 5 mai 2021.
Nr. 521.

ANEXĂ

DATELE DE IDENTIFICARE
ale construcțiilor aflate în concesiunea Societății Naționale „Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia” — S.A., care trec din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia, în vederea scoaterii din funcțiune, casării și valorificării

Nr. M.F.P.	Codul de clasificare	Denumirea imobilului	Adresa imobilului	Persoana juridică ce deține imobilul în concesiune [CUI]	Caracteristicile bunurilor care trec în domeniul privat al statului	Valoarea bunurilor care trec în domeniul privat al statului (în lei)
152720 (parțial)	8.20.15	Construcții (imobil 752)	Str. Aeroportului nr. 2, comuna Ghiroda, județul Timiș	Societatea Națională „Aeroportul Internațional Timișoara — Traian Vuia” — S.A. CUI: 11178217	Sc = Sd = 6.307 mp	35.750,46

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru rectificarea anexei nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 415/2010 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică „Autostrada București—Constanța, tronsonul 6, Cernavodă—Constanța”

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 32 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Anexa nr. 2 la Hotărârea Guvernului nr. 415/2010 privind declanșarea procedurilor de expropriere a imobilelor proprietate privată situate pe amplasamentul lucrării de utilitate publică „Autostrada București—Constanța, tronsonul 6, Cernavodă—Constanța”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 288 din 3 mai 2010, cu modificările și completările ulterioare, se rectifică, în condițiile legii, după cum urmează:

— **La pozițiile nr. 23, 24 și 25 se actualizează datele de identificare ale proprietarilor/deținătorilor și ale imobilelor,**

în conformitate cu anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. II. — Ministerul Transporturilor și Infrastructurii, prin Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere — S.A., răspunde de realitatea datelor din anexa la prezenta hotărâre, de modul de utilizare a sumei alocate potrivit prevederilor prezentei hotărâri, precum și de corectitudinea datelor înscrise în documentele care au stat la baza stabilirii acesteia, în conformitate cu prevederile legale.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Ilie-Dan Barna
Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Cătălin Drulă

București, 5 mai 2021.
Nr. 528.

LISTA

cuprinzând imobilele care constituie coridorul de expropriere al lucrării de utilitate publică „Autostrada București—Constanța, tronsonul 6, Cernavodă—Constanța”, aflate pe tronsonul „Cernavodă—Medgidia”, proprietarii sau deținătorii acestora, precum și sumele individuale aferente despăgubirilor

Nr. crt.	Nr. crt. Hotărârea Guvernului nr. 415/2010, cu modificările și completările ulterioare	Județul	Unitatea administrativ-teritorială	Nume și prenume proprietar/deținător teren	Tarla/Parcelă	Categoria de folosință	Număr cadastral/ numărul topo	Număr carte funciară	Suprafață totală — mp —	Suprafața de expropriat — mp —	Valoarea de despăgubire conform Legii nr. 255/2010
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1	23	Constanța	Cernavodă	Neagu Floarea, Marin Mihael Adrian, Marin Ionuța-Manuela	46; 657/2/2	V	10891	12421	9.600	8.002	9.791
2	24	Constanța	Cernavodă	Marin Ștefan, Marin Livieana, Neagu Floarea	46; 657/1/2	V	10883	11148	7.900	5.031	6.156
3	25	Constanța	Cernavodă	Marin Ștefan, Marin Livieana, Neagu Floarea	46; 661/2	V	10881	11772	15.700	3.710	4.540

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

ORDIN

privind măsuri pentru punerea în aplicare a Deciziei (UE) 2018/1.614 a Comisiei din 25 octombrie 2018 de stabilire a specificațiilor pentru registrele vehiculelor menționate la articolul 47 din Directiva (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului și de modificare și abrogare a Deciziei 2007/756/CE a Comisiei

Având în vedere prevederile art. 5 alin. (1) din Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1.614 a Comisiei din 25 octombrie 2018 de stabilire a specificațiilor pentru registrele vehiculelor menționate la articolul 47 din Directiva (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului și de modificare și abrogare a Deciziei 2007/756/CE a Comisiei,

în conformitate cu prevederile art. 3 alin. (2) lit. q) și r) din anexa nr. 2 „Regulamentul de organizare și funcționare al Organismului Notificat Feroviar Român — ONFR” la anexa nr. 1 „Regulamentul de organizare și funcționare a Autorității Feroviare Române — AFER” la Hotărârea Guvernului nr. 626/1998 privind organizarea și funcționarea Autorității Feroviare Române — AFER, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii,

ministrul transporturilor și infrastructurii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se desemnează Organismul Notificat Feroviar Român — ONFR, denumit în continuare *ONFR*, organism independent în cadrul Autorității Feroviare Române — AFER, ca entitate responsabilă cu prelucrarea cererilor și actualizarea datelor în registrul european al vehiculelor în ceea ce privește vehiculele înregistrate în România, conform art. 5 alin. (1) din

Decizia de punere în aplicare (UE) 2018/1.614 a Comisiei din 25 octombrie 2018 de stabilire a specificațiilor pentru registrele vehiculelor menționate la articolul 47 din Directiva (UE) 2016/797 a Parlamentului European și a Consiliului și de modificare și abrogare a Deciziei 2007/756/CE a Comisiei, denumită în continuare *Decizia REV*.

(2) Se desemnează Autoritatea de Siguranță Feroviară Română — ASFR, denumită în continuare ASFR, organism independent în cadrul Autorității Feroviare Române — AFER, ca entitate pentru aplicarea prevederilor Deciziei REV referitoare la marcajul deținătorilor de vehicule și la registrul marcajelor deținătorilor de vehicule.

Art. 2. — (1) Înregistrarea vehiculelor feroviare care intră sub incidența Deciziei REV se va face prin intermediul Registrului european al vehiculelor, denumit în continuare REV.

(2) Pentru vehiculele feroviare care nu intră sub incidența Deciziei REV, inclusiv pentru vehiculele de transport cu metroul, ONFR va realiza și gestiona un registru de material rulant, denumit în continuare RMR, care va cuprinde aceste vehicule.

Art. 3. — (1) Vehiculele feroviare pot fi exploatate în activități de transport feroviar, precum și în activități de întreținere sau construire a infrastructurii feroviare și a vehiculelor feroviare numai dacă sunt înregistrate în REV gestionat de Agenția Uniunii Europene pentru Căile Ferate sau în RMR gestionat de ONFR, după caz.

(2) Înregistrarea vehiculelor feroviare, actualizarea sau modificarea datelor, reactivarea, suspendarea sau retragerea înregistrării se efectuează de către ONFR, la cererea deținătorului.

(3) Deținătorul vehiculului feroviar este persoana fizică sau juridică care, fiind proprietara unui vehicul sau având dreptul de a-l utiliza, exploatează acest vehicul ca mijloc de transport și este înregistrată ca atare în REV sau RMR, după caz.

Art. 4. — Deținătorul vehiculului feroviar, titular al înregistrării, este răspunzător pentru toate informațiile furnizate și înregistrate în REV sau RMR și are obligația de a le păstra actualizate.

Art. 5. — (1) Retragerea sau suspendarea înregistrării vehiculelor feroviare în REV sau RMR se face la cererea deținătorului sau, după caz, prin decizia motivată a ONFR în calitate de entitate de înregistrare, la solicitarea ASFR sau a Agenției Uniunii Europene pentru Căile Ferate.

(2) Un vehicul feroviar a cărui înregistrare în REV sau RMR este retrasă sau suspendată nu poate fi exploatat în sistemul feroviar național sau transeuropean, după caz.

Art. 6. — ONFR va aloca drepturile corespunzătoare de acces al utilizatorilor la REV în funcție de calitatea acestora în raport cu datele înregistrate și în conformitate cu Decizia REV.

Art. 7. — ONFR se va asigura că datele referitoare la vehiculele feroviare înregistrate în Registrul național al vehiculelor (RNV) din România și care intră sub incidența

Deciziei REV vor fi migrate în REV până la 16 iunie 2021, în condițiile în care Agenția Uniunii Europene pentru Căile Ferate va asigura disponibilitatea mediului informatic.

Art. 8. — (1) Arhiva istorică, așa cum este definită în Decizia REV, va fi păstrată în aplicația Web-Parc, pusă la dispoziția ONFR de către Societatea Comercială Informatica Feroviară — S.A.

(2) La solicitarea ONFR, Societatea Comercială Informatica Feroviară — S.A. va pune la dispoziție în format electronic toate informațiile stocate în aplicația Web-Parc, în termen de 5 zile lucrătoare.

Art. 9. — (1) Activitățile specifice ale ONFR și ASFR se efectuează pe bază de tarife aprobate prin ordin al ministrului transporturilor și infrastructurii, conform reglementărilor specifice în vigoare.

(2) Tarifarea la accesul datelor nu se aplică ASFR, Agenției de Investigare Feroviară Română — AGIFER, organismelor de reglementare, Consiliului Național de Supraveghere din Domeniul Feroviar și Agenției Uniunii Europene pentru Căile Ferate.

Art. 10. — (1) ONFR și ASFR elaborează și publică pe paginile lor de web de pe site-ul Autorității Feroviare Române — AFER:

- a) metodologia de aplicare a Deciziei REV;
- b) metodologia privind înregistrarea vehiculelor feroviare care nu intră sub incidența Deciziei REV;
- c) metodologia privind alocarea marcajului deținătorilor de vehicule conform Deciziei REV.

(2) Prin metodologiile publicate, ONFR și ASFR vor stabili și documentele-suport care stau la baza punerii în aplicare a prezentului ordin.

Art. 11. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin, Ordinul ministrului transporturilor nr. 1.484/2014 privind măsuri pentru aplicarea Deciziei 2007/756/CE a Comisiei din 9 noiembrie 2007 de adoptare a unei specificații comune a registrului național al vehiculelor prevăzut la articolul 14 alineatele (4) și (5) din Directivele 96/48/CE și 2001/16/CE, publicat în Monitorul Oficial al României Partea I nr. 797 din 3 noiembrie 2014, se abrogă.

Art. 12. — ONFR, ASFR, Societatea Comercială Informatica Feroviară — S.A. și deținătorii de vehicule feroviare vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 13. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data de 16 iunie 2021, data intrării în vigoare a Deciziei REV.

Ministrul transporturilor și infrastructurii,
Cătălin Drulă

București, 7 mai 2021.
Nr. 351.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 17

din 17 martie 2021

Dosar nr. 156/1/2021

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Eleni Cristina Marcu	— judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Ionuț Mihai Matei	— judecător la Secția penală
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Alin Sorin Nicolescu	— judecător la Secția penală
Alexandrescu Anca Mădălina	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția penală în Dosarul nr. 19.809/197/2018*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„În interpretarea art. 40 alin. (1) din Codul penal, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia?”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 36 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Sedința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată a participat doamna Ana-Maria Deaconescu-Belulescu, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Marinela Mincă.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Anca-Mădălina Alexandrescu, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 156/1/2021 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

A menționat că la dosar au transmis puncte de vedere curțile de apel Iași, București, Timișoara, Alba Iulia, Galați, Suceava,

Constanța, Brașov, Bacău, Ploiești, Cluj, Craiova, Oradea și Pitești care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate, facultățile de drept din cadrul Universității „Titu Maiorescu” din București, Universității de Vest din Timișoara, Universității „Lucian Blaga” din Sibiu, Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași, precum și Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În continuare, a învederat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, care a fost comunicat părții la data de 24 februarie 2021, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Adresa nr. 152/C/156/III-5/2021 din 23 februarie 2021, a comunicat că nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii cu privire la problema de drept cu care a fost sesizată instanța, fiind depuse și concluzii scrise, în sensul respingerii sesizării, ca inadmisibilă.

Magistratul-asistent a mai precizat că, ulterior întocmirii și depunerii raportului de către judecătorul-raportor, Curtea de Apel Târgu Mureș a transmis punctul de vedere exprimat asupra problemei de drept supuse analizei.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 156/1/2021.

Reprezentantul Ministerului Public a solicitat respingerea sesizării, ca inadmisibilă, apreciind că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de lege.

În acest sens a arătat că, pe de o parte, nu este îndeplinită condiția privind existența unei veritabile chestiuni de drept care să aibă ca premisă existența unei dificultăți de interpretare a normei juridice, iar, pe de altă parte, sesizarea tinde la rezolvarea implicită a unei chestiuni ce ține de particularitățile fondului speței.

A precizat că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Codul penal instituie, în mod clar și neechivoc, obligativitatea contopirii pedepselor pentru infracțiuni concurente, iar conținutul normei juridice nu generează dificultăți rezonabile de interpretare pentru instanța de trimitere.

În situația în care instanța ar trece peste aceste argumente și s-ar ajunge la soluționarea pe fond a chestiunii de drept, a arătat că din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Codul penal și art. 39 din același cod rezultă că, în cazul reținerii concursului de infracțiuni drept cauză de agravare a pedepsei, aplicarea tratamentului sancționator corespunzător acestei forme a pluralității de infracțiuni este obligatorie pentru instanța investită cu judecarea ultimei infracțiuni.

A menționat că această obligație subzistă atât în situația în care infracțiunile care intră în concurs sunt judecate în aceeași cauză, cât și în situația în care sunt judecate în cauze separate.

A susținut că argumentele prezentate anterior, cu privire la obligativitatea aplicării dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Codul penal, își mențin valabilitatea și în ipoteza particulară invocată de instanța de trimitere, respectiv în cazul intervenției unei situații tranzitorii, întrucât nu au fost prevăzute excepții de la dispoziția legală, nici în situația în care rezultatul contopirii ar fi defavorabil inculpatului.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din 23 octombrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 19.809/197/2018*, Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat, în temeiul art. 475 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție pentru a pronunța o hotărâre prealabilă în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept: „*În interpretarea art. 40 alin. (1) din Codul penal, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia?*”.

Cauza a fost înregistrată la Înalta Curte de Casație și Justiție cu nr. 156/1/2021, fiind fixat termen de soluționare la data de 17 martie 2021.

II. Expunerea succintă a cauzei și soluția propusă de instanța care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Prin Rechizitoriul nr. 5.767/P/2016 din 25 iulie 2018 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Brașov s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului E.Z.C., sub aspectul comiterii infracțiunilor de înșelăciune și de uz de fals, prevăzute de art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 323 din Codul penal, cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal, reținându-se că, în cursul lunii octombrie 2015, în calitate de reprezentant în fapt al (...) a indus în eroare pe reprezentanții (...) cu privire la achitarea contravalorii mărfurilor achiziționate, prin completarea ordinului de plată cu seria (...) și transmiterea unei copii a acestuia pe adresa de e-mail a societății vânzătoare, cunoscând că ordinul de plată este falsificat și atestând, astfel, în mod nereal, faptul că societatea cumpărătoare a achitat contravaloarea mărfurilor.

În urma parcurgerii procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii, constatând întemeiată acuzația penală, Judecătoria Brașov, prin Sentința penală nr. (...) din 8 februarie 2019, a dispus condamnarea inculpatului la pedepsele de 1 an și 3 luni de închisoare, în baza art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, respectiv 6 luni de închisoare, în baza art. 323 teza a II-a din Codul penal, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor de înșelăciune și de uz de fals în înscrisuri sub semnătură privată.

În baza art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal i-a fost aplicată inculpatului pedeapsa cea mai grea de 1 an și 3 luni închisoare la care a fost adăugat un spor de o treime din cealaltă pedeapsă, pedeapsa rezultantă principală stabilită pentru inculpat fiind de 1 an și 5 luni de închisoare.

Din analiza actelor și lucrărilor dosarului, instanța de fond a reținut, cu privire la contopirea pedepselor, că prin Sentința penală nr. (...) a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. (...) din 16 iunie 2017 a Curții de Apel Cluj, inculpatul a fost condamnat cu luarea în considerare a dispozițiilor Codului penal anterior la 21 de pedepse de 4 ani de închisoare și 6 pedepse de 3 ani de închisoare.

S-a apreciat că, în eventualitatea în care s-ar contopi pedepsele aplicate inculpatului prin hotărârea pronunțată în cauza dedusă judecării cu cele aplicate prin Sentința penală nr. (...) a Tribunalului Maramureș, definitivă prin Decizia penală nr. (...) din 16 iunie 2017 a Curții de Apel Cluj, s-ar ajunge la maximul general al pedepsei închisorii, situație evident defavorabilă inculpatului în raport cu împrejurarea în care ar executa, succesiv, mandatele de executare emise în temeiul mai multor hotărâri de condamnare pentru fapte concurente.

Împotriva acestei sentințe penale a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov.

Prin Decizia penală nr. (...) din 9 mai 2019, Curtea de Apel Brașov — Secția penală a admis apelul declarat de către Parchetul de pe lângă Judecătoria Brașov împotriva Sentinței penale nr. (...) a Judecătoriei Brașov, pe care a desființat-o și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

În motivarea soluției, instanța de control judiciar a arătat că efectuarea contopirii pedepselor este obligatorie pentru instanță, iar nu facultativă, și, apreciind că operațiunea contopirii trebuie realizată de instanța de fond, a admis apelul și a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare Judecătoriei Brașov.

La termenul de judecată din 11 iunie 2020, Judecătoria Brașov a dispus schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina inculpatului din infracțiunea de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, și de uz de fals, prevăzută de art. 323 din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal, în infracțiunile de înșelăciune, prevăzută de art. 244 alin. (1) și (2) din Codul penal, și uz de fals, prevăzută de art. 323 teza a II-a din Codul penal, ambele cu aplicarea art. 38 alin. (1) din Codul penal.

Prin Sentința penală nr. (...) din (...) Judecătoria Brașov a dispus condamnarea inculpatului pentru cele două infracțiuni imputate la pedepsele de 9 luni de închisoare, respectiv 3 luni de închisoare.

Totodată, respectând dispozițiile deciziei penale prin care s-a dispus trimiterea cauzei spre rejudecare, a făcut aplicarea dispozițiilor privind concursul de infracțiuni, respectiv recidiva, prin raportare la toate condamnările menționate în fișa de cazier a inculpatului.

Împotriva acestei soluții a declarat apel inculpatul, criticând, printre altele, și dispozițiile privind contopirea pedepselor aplicate pentru infracțiunile deduse judecării cu cele aplicate anterior.

În ședința publică din 22 octombrie 2020, Curtea de Apel Brașov — Secția penală a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea dezlegării unei chestiuni de drept, respectiv: „*În interpretarea art. 40 alin. (1) din Codul penal, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, s-ar*

ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia?”.

Prin Încheierea din 23 octombrie 2020, dată stabilită pentru deliberarea și pronunțarea asupra sesizării, Curtea de Apel Brașov — Secția penală a constatat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

În raport cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, instanța de apel a apreciat admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, întrucât este investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, în calea de atac a apelului; de lămurirea modului de rezolvare a problemei de drept în discuție depinde soluționarea în fond a cauzei; problema de drept pusă în discuție nu face obiectul unui recurs în interesul legii, iar asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat deja printr-o decizie întemeiată pe dispozițiile art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală sau printr-o hotărâre, în baza art. 475 din Codul de procedură penală.

În ceea ce privește utilitatea obținerii unei soluții cu privire la problema de drept ridicată, Curtea de Apel Brașov — Secția penală a avut în vedere hotărârile pronunțate împotriva inculpatului, în care au fost expuse opinii diferite în ceea ce privește caracterul obligatoriu sau facultativ al operațiunii de contopire a pedepselor.

În acest sens, s-a constatat că, la momentul pronunțării sentinței penale apelate, pe numele inculpatului exista un număr de trei mandate de executare a pedepsei închisorii care, dacă ar fi fost executate succesiv, ar reprezenta un total de 13 ani și 3 luni de închisoare. Or, adăugând și pedeapsa stabilită de instanță pentru infracțiunile deduse judecării în cauză, respectiv de 10 luni de închisoare, în măsura în care nu s-ar realiza contopirea, s-ar ajunge la un total de 14 ani și 1 lună de închisoare, în timp ce în urma contopirii pedepselor se atinge maximul general al pedepsei închisorii, respectiv 30 de ani de închisoare.

Prin urmare, s-a apreciat că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Codul penal nu ar trebui aplicate, în mod obligatoriu, întrucât prin operațiunea de contopire pedeapsa rezultantă este mai mare decât durata cumulată a mandatelor de executare a pedepselor emise pe numele aceleiași persoane pentru fapte concurente.

De asemenea s-a motivat că, în general, contopirea este o operațiune favorabilă inculpatului, menită a evita executarea totală a pedepselor stabilite prin hotărâri definitive de condamnare.

Opinia reprezentantului Ministerului Public a fost în sensul că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, întrucât de soluționarea chestiunii de drept depinde justa soluționare a cauzei.

Inculpatul, prin apărătorul desemnat din oficiu, a apreciat că se impune sesizarea instanței supreme întrucât chestiunea de drept pusă în discuție nu a primit încă o dezlegare.

III. **Opinia instanțelor judecătorești**

Au comunicat puncte de vedere asupra problemei de drept în discuție curțile de apel Iași, București, Timișoara, Alba Iulia, Galați, Suceava, Constanța, Brașov, Bacău, Pitești, Ploiești, Craiova, Oradea, Cluj și Târgu Mureș care, după caz, au făcut referire și la punctele de vedere ale unora dintre instanțele arondate.

Răspunsurile curților de apel Cluj și Ploiești, ale tribunalelor Constanța, Cluj, Sălaj și Bistrița-Năsăud și ale judecătoriilor

Hârlău, Pașcani, Răducăneni, Bârlad, Huși, Sfântu Gheorghe, Târgu Secuiesc, Întorsura Buzăului, Brașov, Făgăraș, Zărnești, Babadag, Tulcea, Medgidia, Mangalia, Năsăud și Beclean cuprind doar mențiunea neidentificării în jurisprudența acestora a unor hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării.

Într-o **primă opinie**, majoritară, exprimată de Curtea de Apel Brașov (o parte dintre magistrați), Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Alba Iulia (o parte dintre magistrați), Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Suceava, Tribunalul Brașov, Tribunalul Timiș, Tribunalul Brăila, Tribunalul București, Tribunalul Călărași, Tribunalul Ialomița, Tribunalul Ilfov, Tribunalul Giurgiu, Judecătoria Alexandria, Judecătoria Turnu Măgurele, Judecătoria Roman, Judecătoria Măcin, Tribunalul Iași, Tribunalul Vaslui, Judecătoria Lugoj (o parte dintre magistrați), Judecătoria Iași, Judecătoria Vaslui, Judecătoria Rupea, Judecătoria Timișoara, Judecătoria Măcin, Judecătoria Constanța (o parte dintre magistrați), s-a susținut că, în cauză, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, deși, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în urma executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia.

Într-o **a doua opinie**, minoritară, exprimată de magistrații curților de apel Iași, Pitești, București — Secția I penală, Galați (o parte dintre magistrați), Târgu Mureș, ai tribunalelor Teleorman, Covasna, Caraș-Severin, Arad și ai judecătoriilor Bistrița, Baia Mare, Lugoj, Oradea, Roșiori de Vede, Videle, s-a apreciat că, în problema de drept dedusă dezbaterii, instanța investită cu judecarea unei cauze nu este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate prin infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia.

Într-o **a treia opinie**, minoritară, exprimată de magistrații Tribunalului Covasna și ai Judecătoriei Onești, s-a apreciat că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Codul penal nu au caracter imperativ, în sensul că instanța investită cu judecarea unei cauze nu este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, situația juridică urmând a fi clarificată pe cale separată, conform dispozițiilor art. 585 din Codul de procedură penală.

Potrivit unei **alte opinii** exprimate de magistrații Curții de Apel Oradea și ai Curții de Apel București — Secția a II-a penală s-a apreciat că, în speță, nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, prin întrebarea formulată urmărindu-se rezolvarea problemei generate de incidența textelor de lege în contextul particular al cauzei.

IV. **Examenul jurisprudenței în materie**

1. **Jurisprudența Curții Constituționale**

Prin Decizia Curții Constituționale nr. 822 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 127 din 18 februarie 2016, s-a dispus respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate privind dispozițiile art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii

nr. 286/2009 privind Codul penal, arătându-se, în esență, că, în ipoteza reglementată de acest text de lege, în aplicarea pedepsei rezultante, nu se poate reține existența unei succesiuni de legi penale, momentul în raport cu care se apreciază aplicarea legii penale în timp fiind cel al realizării integrale, al definitivării concursului real de infracțiuni. În aceste condiții este obligatorie aplicarea legii noi tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni, nefiind obligatorie aplicarea legii noi atunci când toate faptele sunt comise sub legea veche, dar judecarea lor are loc sub legea nouă, în această din urmă ipoteză urmând a se face aplicarea celor statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 265 din 6 mai 2014 (paragraful 16).

Prin Decizia nr. 286 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 569 din 30 iunie 2020, instanța de contencios constituțional a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de instanța de judecată, din oficiu, în Dosarul nr. 8.405/2/2017 al Curții de Apel București — Secția a II-a penală și a constatat că prevederile art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

În considerentele deciziei s-a reținut că „art. 10 din Legea nr. 187/2012 reglementează tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni care și-a desăvârșit configurația prin comiterea ultimei infracțiuni sub legea nouă, așa încât pedeapsa rezultantă urmează să se aplice potrivit principiului «legii mai conforme cu interesele apărării sociale», care este legea nouă. Curtea a reținut că stabilirea limitelor apărării sociale este atributul exclusiv al legiuitorului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. De altfel, Curtea a constatat că, în aplicarea pedepsei rezultante, în ipoteza reglementată de art. 10 din Legea nr. 187/2012, nu se poate reține existența unei succesiuni de legi penale, momentul în raport cu care se apreciază aplicarea legii penale în timp fiind cel al realizării integrale, al definitivării concursului real de infracțiuni”.

De asemenea, Curtea a reținut că „inculpatul, prin săvârșirea unei infracțiuni și sub imperiul legii noi, a înțeles să o încalce și pe aceasta, expunându-se consecințelor care derivă din acest fapt, așa încât aplicarea dispozițiilor legii noi în privința concursului, în ipoteza săvârșirii unei infracțiuni sub legea nouă, era previzibilă pentru inculpat” (paragraful 14).

2. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Prin Decizia nr. 7 din 2 martie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 5 aprilie 2016), s-a stabilit că, în aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal, în cazul pluralității de infracțiuni constând în săvârșirea unor infracțiuni anterior datei de 1 februarie 2014, respectiv a unor infracțiuni comise după intrarea în vigoare a noului Cod penal, pentru infracțiunile săvârșite anterior datei de 1 februarie 2014 se va aplica legea penală mai favorabilă — identificată ca fiind legea veche sau legea nouă —, iar pentru infracțiunile săvârșite sub imperiul legii penale noi, precum și pentru tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni se va aplica legea nouă, conform art. 3 din Codul penal și art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

3. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția penală

În jurisprudența Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu au fost identificate decizii relevante pentru problema sesizată.

4. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată opinia scrisă a unor specialiști recunoscuți cu privire la chestiunea de drept ce formează obiectul sesizării, la dosar fiind transmise puncte de vedere din partea Universității „Titu Maiorescu” din București, Universității de Vest din Timișoara, Universității „Alexandru Ioan Cuza” din Iași și Universității „Lucian Blaga” din Sibiu.

Astfel, **Universitatea „Titu Maiorescu” din București — Facultatea de Drept** a apreciat că din interpretarea coroborată a dispozițiilor art. 40 din Codul penal cu cele ale art. 39 din același cod rezultă că reținerea concursului de infracțiuni drept cauză de agravare a pedepsei și aplicarea corespunzătoare a tratamentului sancționator corespunzător acestei forme de pluralități de infracțiuni sunt obligatorii pentru instanța de judecată, dacă starea de pluralitate este constatată la momentul judecării cauzei în primă instanță.

Referitor la incidența principiului aplicării legii penale mai favorabile s-a arătat că, în raport cu problema de drept expusă, nu este incident principiul aplicării legii penale mai favorabile înainte de rămânerea definitivă a hotărârii, ci principiul activității legii penale.

Universitatea de Vest din Timișoara — Facultatea de Drept a transmis opinia acestei instituții, în sensul că sesizarea este inadmisibilă, întrucât ceea ce se solicită nu este o hotărâre de principiu care să soluționeze o chestiune de drept, ci o soluție de caz, dispozițiile legale invocate fiind lipsite de echivoc.

Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu — Facultatea de Drept a arătat, în ceea ce privește caracterul obligatoriu sau facultativ al contopirii pedepselor pentru infracțiunile concurente, că instanța de judecată investită cu judecarea ultimei infracțiuni ce intră în componența concursului de infracțiuni este obligată să constate incidența acestei forme a pluralității de infracțiuni și să dea eficiență dispozițiilor legale privitoare la sancționarea concursului de infracțiuni. În acest sens, s-a arătat că dispozițiile art. 40 alin. (1) din Codul penal au caracter imperativ, ele neputând fi interpretate în sensul că operațiunea de contopire are un caracter facultativ pentru instanță, iar contopirea ar putea fi făcută sau nu ulterior, pe calea unei cereri separate, în funcție de interesul inculpatului.

În ceea ce privește incidența dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, care prevăd obligativitatea aplicării dispozițiilor legii noi în ceea ce privește tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni, în cazul în care cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, s-a arătat că, în astfel de cazuri, tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni din noua lege, evident mult mai sever, ar trebui să se aplice doar în situația în care toate infracțiunile ce intră în concurs au fost săvârșite sub imperiul legii noi, fiind evident că persoana condamnată a cunoscut, la momentul comiterii faptelor, care este tratamentul sancționator al concursului de infracțiuni.

Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași a menționat că aplicarea dispozițiilor art. 40 din Codul penal este obligatorie, având în vedere formularea imperativă folosită („se aplică dispozițiile art. 39”) din cuprinsul textului de lege. Prin urmare, relese fără dubiu caracterul obligatoriu al aplicării dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Codul penal și a dispozițiilor art. 39 din Codul penal, în cazul existenței ipotezei reglementate de acest text, fără ca instanța să poată aprecia cu privire la acest aspect în funcție de diverse ipoteze și de oportunitatea operațiunii prin prisma efectelor produse asupra sancțiunii rezultante și a situației celui condamnat.

Astfel, s-a arătat că pedepsele stabilite pentru fiecare dintre infracțiunile concurente trebuie repuse în individualitatea lor, la nevoie, prin descontopirea unor pedepse rezultante parțial deja definitiv pronunțate, urmând a se aplica apoi sistemul sancționator al concursului de infracțiuni, indiferent de situațiile particulare care ar putea să apară, respectiv incidența sau lipsa incidenței dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal.

VI. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul că sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, care formează obiectul Dosarului nr. 156/1/2021, este inadmisibilă, întrucât nu este întrunită condiția privind existența unei veritabile chestiuni de drept, configurată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, atât din perspectiva inexistenței unei dificultăți rezonabile de interpretare a normei juridice, cât și din perspectiva depășirii cadrului unei interpretări *in abstracto* a acesteia.

VII. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin concluziile scrise, Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție — a susținut că nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, motiv pentru care se impune respingerea sesizării, ca inadmisibilă.

VIII. Dispoziții legale incidente

Art. 39 din Codul penal — Pedepsa principală în caz de concurs de infracțiuni

(1) În caz de concurs de infracțiuni, se stabilește pedeapsa pentru fiecare infracțiune în parte și se aplică pedeapsa, după cum urmează:

(...)

b) când s-au stabilit numai pedepse cu închisoare, se aplică pedeapsa cea mai grea, la care se adaugă un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse stabilite;

(...)

Art. 40 din Codul penal — Contopirea pedepselor pentru infracțiuni concurente

(1) Dacă infractorul condamnat definitiv este judecat ulterior pentru o infracțiune concurentă, se aplică dispozițiile art. 39.

(2) Dispozițiile art. 39 se aplică și în cazul în care, după ce o hotărâre de condamnare a rămas definitivă, se constată că cel condamnat mai suferise o condamnare definitivă pentru o infracțiune concurentă.

(3) Dacă infractorul a executat integral sau parțial pedeapsa aplicată prin hotărârea anterioară, ceea ce s-a executat se scade din durata pedepsei aplicate pentru infracțiunile concurente.

(4) Dispozițiile privitoare la aplicarea pedepsei în caz de concurs de infracțiuni se aplică și în cazul în care condamnarea

la pedeapsa detențiunii pe viață a fost comutată sau înlocuită cu pedeapsa închisorii.

(5) În cazul contopirii pedepselor conform alin. (1)—(4) se ține seama și de pedeapsa aplicată printr-o hotărâre de condamnare pronunțată în străinătate, pentru o infracțiune concurentă, dacă hotărârea de condamnare a fost recunoscută potrivit legii.

Art. 10 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal

Tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni se aplică potrivit legii noi atunci când cel puțin una dintre infracțiunile din structura pluralității a fost comisă sub legea nouă, chiar dacă pentru celelalte infracțiuni pedeapsa a fost stabilită potrivit legii vechi, mai favorabilă.

IX. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Opinia judecătorului-raportor este în sensul că dispozițiile legale incidente — art. 40 alin. (1) din Codul penal — instituie, în mod clar și neechivoc, obligativitatea contopirii pedepselor pentru infracțiuni concurente, iar conținutul normei juridice nu generează dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească.

Constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, judecătorul-raportor a apreciat că sesizarea este inadmisibilă.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția penală în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorul-raportor în chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Reglementând cerințele de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea instanțelor investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță care constată, în cursul judecății, existența **unei chestiuni de drept** de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

În consecință, în raport cu textul legal mai sus evocat, se constată că admisibilitatea unei sesizări formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea, în mod cumulativ, a următoarelor trei cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării;

— chestiunea de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare.

În cauză este îndeplinită prima condiție, referitoare la **existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță**, Curtea de Apel Brașov — Secția penală fiind investită cu soluționarea apelului declarat de inculpatul E.Z.C. împotriva Sentinței penale nr. 1.086 din 4 august 2020, pronunțată de Judecătoria Brașov în Dosarul nr. 19.809/197/2018*.

Totodată, este întrunită și cea de-a treia cerință enunțată, întrucât **chestiunea de drept** cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă **nu a primit o rezolvare** printr-o

hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

În ceea ce privește cerința referitoare la **natura** chestiunii ce poate face obiectul sesizării și la **aptitudinea dezlegării date de a avea consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei**, se constată că aceasta nu este îndeplinită în cauză.

Din acest ultim punct de vedere, Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală a statuat asupra înțelesului care trebuie atribuit sintagmei „chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, regăsită în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală.

S-a arătat, în primul rând, că între problema de drept a cărei lămurire se solicită (indiferent dacă ea vizează o normă de drept material sau o dispoziție de drept procesual) și soluția ce urmează a fi dată de către instanță trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia instanței supreme să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii (Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, *deciziile nr. 11 din 2 iunie 2014 și nr. 19 din 15 septembrie 2014*).

În al doilea rând, este necesar ca sesizarea să tindă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar **nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței** (Înalta Curte de Casație și Justiție, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, *deciziile nr. 14 din 12 mai 2015, nr. 26 și 28 din 29 octombrie 2015, nr. 7 din 2 martie 2016, nr. 10 din 12 aprilie 2016, nr. 14 din 18 mai 2016 și nr. 27 din 12 decembrie 2017*).

În ipoteza aprecierii ca admisibile a unor sesizări prin care se tinde, dimpotrivă, la dezlegarea unor probleme pur teoretice ori la rezolvarea directă a unor chestiuni ce țin de situația în cauză, există riscul transformării mecanismului hotărârii prealabile fie într-o „procedură dilatorie pentru litigii caracterizate, prin natura lor, ca fiind urgente, fie într-o procedură care va substitui mecanismul recursului în interesul legii”.

De asemenea se observă că scopul reglementării art. 475 din Codul de procedură penală este preîntâmpinarea apariției

practicii neunitare, titulari ai cererii de sesizare fiind doar instanțele, acestea având un drept suveran de a aprecia asupra sesizării, atunci când completul sesizat constată că, la procesul deliberării, interpretarea normelor de drept constituie o dificultate.

Or, din lecturarea încheierii prin care a fost sesizată Înalta Curte cu întrebarea supusă dezbaterii se observă că aceasta nu ridică probleme de interpretare a textului legal, dispozițiile art. 40 alin. (1) din Codul penal instituie, în mod clar și neechivoc, obligativitatea contopirii pedepselor pentru infracțiuni concurente, iar conținutul normei juridice nu generează dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească.

În acest context, se constată că, de fapt, instanța de trimitere solicită o confirmare a soluției care se prefigurează în cauză. Or, așa cum a statuat Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în considerentele Deciziei nr. 26 din 23 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 13 aprilie 2018, „*procedura pronunțării unei asemenea hotărâri este condiționată (...) de existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei în care s-a dispus sesizarea, nefiind permis a se apela la acest mijloc legal în scopul de a primi de la instanța supremă rezolvarea în concret a speței*”.

Prin urmare, cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală poate fi făcută numai în ipoteza în care, în cursul soluționării unei cauze, se pune problema *interpretării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea conduce la adoptarea unor soluții diferite în rezolvarea aceleiași spețe*.

Așadar, nu se poate folosi procedura hotărârii prealabile dacă aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât să nu lase loc niciunei îndoieli rezonabile cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate în cauză.

Pentru argumentele ce precedă se apreciază că simpla lectură a celor două articole este lămuritoare, neimpunându-se intervenția instanței supreme prin mecanismul întrebării prealabile.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Brașov — Secția penală, în Dosarul nr. 19.809/197/2018*, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea dezlegării de principiu a următoarei chestiuni de drept:

„*În interpretarea art. 40 alin. (1) din Codul penal, instanța investită cu judecarea unei cauze este obligată să realizeze și contopirea pedepsei aplicate pentru infracțiunea dedusă judecării cu pedepsele aplicate anterior inculpatului pentru infracțiuni concurente, în situația particulară în care, în urma aplicării dispozițiilor art. 10 din Legea nr. 187/2012, s-ar ajunge ca inculpatul să execute o pedeapsă având o durată mai mare decât cea care ar rezulta în cazul executării succesive a tuturor mandatelor de executare emise pe numele acestuia?*”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 17 martie 2021.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI

DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,

Ana-Maria Deaconescu-Belulescu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2021 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an
--	------------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72,

e-mail: pierderiacte@ramo.ro, concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

